

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XIV. De statu Monasteriorum carentium vitæ communis regularitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

privato loquentium. Bursa privata sæpe excacat oculos sapientium, depravatque affectus & judicia eorum. Qui loquitur pro bono communi, is jure in omni jure, foro, judicio, communitate, & tribunalibus præfertur, probatur, jure- & manu-tenerur.

CAPUT XIV.

De Statu Monasteriorum carentium vita communis regularitate &c.

Q. I. Quid resolvendum pro assecurandis conscientis illorum Religiosorum, qui quamvis bonæ voluntatis sint, ex filiali que in Deum amore & timore, parati amplecti omne consilium Dei (multò magis præceptum) sibi sufficienter propositum; attamen penes illos solos non stat reformatio Monasterii ad vitæ communitatem, dum nihilominus vident, & lugent deformationem ejus, cujus membra sunt, in quo nec mentio, nec usus ærarii, nec depositi, nec depositarii, qui à Superiore deputatus, aut à communitate electus, singulorum peculia, citra Dei maledictionem custodiat. Sed recepto victu, & habitatione à Monasterio, & etiam facta quadam pecuniæ taxatione pro indumentis, & ceteris necessariis, in reliquo unusquisque per seipsum (etiam pecuniam in privata custodia apud se retinendo; quod

D 3

horri-

horribile esset, si ab aliquo fieret) quidquid ad vitæ sustentationem pertinet, sibi providet, Superiore nec conscio, nec rogato, nec curato. &c.

R. 1. Ejusmodi, ut extra statum peccati, & periculum damnationis sint, sequentes VIII. Regulas præscribit *Bartoluc.* lc. pag. 106. I. Ut non habeant, nec retineant, neque recipiant aliquid absque expresso seu tacito Superioris assensu. II. Est, ut non retineant (esto id etiam fieret de Superioris licentia, quam ipse haud valet concedere) rem damnabilem, vel statui paupertatis repugnantem.

I. I. Quod non habeant (etiam de voluntate Prælati) res superfluas. Res autem superflua, secundum *Alvarum*, appellatur illa, qua non utitur Regularis in presenti, nec in proximo modico usus est. E. G. sunt mihi quatuor subucula, seu interiores vestes, qua mihi sufficiunt ad conservandam corporis munditiam, nec est, cur recipere debeam 6. 8. & 10. qua sunt mihi superflua. Sufficiunt mihi 20. aurei, seu 20. scuta annua ad necessariorum provisionem: non ergo mihi opus est quærere 30. vel 40. & sic de singulis.

IV. Ut nihil habeant, teneant, vel possideant affectu proprietario, sed cum promptitudine resignationis.

V. Ut nihil alienare possint, donare, vel disponere in usus vanos, profanos, ac superfluos: sed, cum opus est emere, vendere, vel quo-

quovis alio modo honesto ac licito contrahere; agant nomine & auctoritate Monasterii, & etiam de Superioris licentia.

VI. Ut, quando haud eis constat de necessitate, vel superfluitate rerum, edant inventarium de omni quacumque re à se possessa, & illud Superiori ostendant; cuius postea praescriptioni, ac arbitrio stent sine contradictione.

VII. Ut, dum Superior immediatus fuisset dissipator, seu dilapidator rerum Monasterii, vel infidelis administrator, posset eo casu Regularis (dum tamen probabiliter dubitaret de ejus dissipatione, vel infidelitate) ad tempus celare Praelato superfluas res, & postea, habitâ opportunitate alterius Praelati superioris, in communes usus, de ejus tamen licentia conferre, vel saltem per aliquod tempus expectare, quo usque praesens, aut imminens transiret periculum. Idem videtur asserendum, quando praefatus Superior negare, vel subtrahere veliet ab eo necessaria, qua sunt precisè ad individui sustentationem; quòd tunc ei liceret abscondere, qui habet: vel privatus posset ea querere, aut furtim surripere à Monasterio, etiam inconsulto Praelato.

VIII. Quòd, causis praedictis cessantibus, de novo ad Monasteria, ubi viget talis observantia institutum (si tamen quod sit in ista Provincia, & commodè valeant) se transferant ad vivendum hujusmodi vita, qua est regularis

vivendiaratio, & optima ac tuta via, qua ad omnem perfectionis gradum ascenditur. h. i.

R. 2. Cum eodem, Possent praeterea, qui expressè professi sunt ejusmodi communis vitae institutum (cessantibus quoque praedictis causis) Monasteria deformata, ac à tali vita exorbitantia inhabitare, quando tamen alimenta à Monasterio, seu de licentia Superioris, eleemosynaliter reciperent, & quidquid eis quovis titulo iusto, & licitâ ac religiosâ viâ obveniret, in commune conferrent ac confunderent. Manifestatur pariter hac veritas per sequentia fundamenta.

Primum est; quia locus per se non sanctificat, nec inficit personam: uti habetur in cap. non loca, cap. illud. & cap. quilibet. II. Quia Divus Bernardinus habet in declarationibus quibusdam ex auctoritate Pontificia editis, dum esset in Ordine Vicarius Generalis, non vitari Fratres degentes in Conventibus, ubi vivitur cum magna superfluitate, ac curiositate rerum contra Regula puritate, si ipsi rebus praedictis utantur ob solam necessitatem, vel scandali evitacionem: & ipsi non sint introducetes, vel consentientes: vel ad eorum officium non spectet talem abusum tollere: vel tandem commode non possint tali abusui occurrere.

III. Quia sacra Congregatio in Decretis praallegatis Monialium Neapoli, & Salerni, unâ cum Declarationibus Clement. VIII. multum commendavit Moniales illas, qua seorsim ab aliis, hujusmodi regularem vivendi rationem eligere

eligere vellent, districtè præcipiens præfecta Monasterii, ut is, qui talem suorum bonorum renuntiationem Monasterio fecissent, ex Monasterii ejusdem redditibus ac bonis, in us, quæ ad victum & vestitum, ac reliquam vitæ sustentationem pertinent, opportunè provideret.

IV. Quia Regularis in sua professione personalem, & non localem (qualemcumque) observantiam vovet: cui quidem tunc satisfacit, quando, quidquid habet in peculio, totum incorporat, ac confundit cum bonis communibus, cedens in omnibus ministris publicis administrationem illius: ipse autem de licentia sui Superioris, & per manus Officialium necessaria omnia recipit.

V. Est exemplum cujusdam Viri sancti, Fratris videlicet Lancislai Ungari nuncupati de Ordine Minorum (ex Chron. Min. Tom. 3. l. 2. c. 25.) qui cum à Superioribus Religionis multoties collocaretur de Familia, ubi observantia paupertatis statui minorico conveniens periclitabatur, ipse ibi non cum minori spiritus alacritate, quam ubi talis vigeat observantia, morabatur: jurans interim per se facere, quod alii Fratres curare ac exequi negligebant. Unde cum semel per B. Franciscum Papiensem super hoc fuisset admonitus, audacter respondit, quod ipse in Ordine haud majorem professionis suæ inveniebat inobservantiam, ac proprietatem, quam nolle majorum suorum mandata ac jussa capeßere. Sed de tali responso existens B. Franciscus aliquantulum dubius, cum post illius mortem preces instanter Deo fudisset pro hujus cla-

ritate dubii, vidit semel in quadam visione per Deum illi exhibita, Fratrem Lancislaum coaptari in caelo glorioso Fratrum Minorum coetui inter primos. NB. Hucusque Bartoluc. sat doctè, sat favorabiliter, sat conscientiosè.

CAPUT XV.

De Religiosis particularibus opponentibus se vitam communi, ordinate & regulariter introducenda.

Q. I. An non recipientibus, nec observantibus vitam communem, patrocinari possit non receptio legis, ad illam absolutè & indispensabiliter adstringentis, aut Summorum Pontificum conniventia, dissimulatio, &c. *Resp.* Negativè, *Bartoluc.* Rationem dat; *Quia non est expectandum populi assensus ad hoc, ut lex vim suam habeat. Cujus ratio fuit supra data c. 6. q. 1. R. 1. Et esto, Summi Pontifices, qui Clementem VIII. præcesserunt, non fuerint fortè adeo zelantes observantiam vite communis (ait Bartoluc. l. 1.) ac ille, Nihilominus id numquam potuit verificari post præfatum Clementem, qui (ut luce clariùs constat) per tot promulgatas constitutiones semper omnem adhibuit diligentiam, curam, ac conatum, quo omnes Regularium Ordines ad hujusmodi tam pii, sancti, ac necessarii instituti observantiam invitaret, ac traheret. Ejusque mentis fuit, ac modò est Summus Pontifex hodiernus (loquitur de suo tempore) *Paulus V.* qui mox, ut ad pontificatus apicem est assum-*